

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 278/2015
01.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Ћ., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ћ. – адвоката Ј.Ч., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр.44/14 од 24.07.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1745/14 од 16.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ћ. – адвоката Ј.Ч., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр.44/14 од 24.07.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1745/14 од 16.12.2014. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К.бр.44/14 од 24.07.2014. године окривљени И.Ћ. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.11.2012. године до 27.12.2012. године. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета извршења кривичног дела и то једне ПВЦ кесе нето масе 393,45 грама опојне дроге cannabis, ПВЦ кесе нето масе 9,91 грам cannabis, ПВЦ кесе нето масе 2,71 грам cannabis, ПВЦ кесе нето масе 58,86 грама cannabis и једне електронске вагице за прецизно мерење сиве боје НН марке.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 29.069,00 динара и на име паушала износ од 6.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1745/14 од 16.12.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног И.Ћ. и потврђена је пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр.44/14 од 24.07.2014. године.

Бранилац окривљеног И.Ћ. – адвокат Ј.Ч. је поднео захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1745/14 од 16.12.2014. године, а из образложења захтева очигледно је да се побијају обе правноснажне пресуде, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини пресуду Апелационог суда у Крагујевцу КЖ.1-1745/14 од 16.12.2014. године и предмет врати на поновно суђење другостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр.72/11 од 28.09.2011. године који се примењује од 01.10.2013. године) (у даљем тексту:ЗКП) којим је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр.58/04, 85/05 - др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 - др. закон, 72/09 и 76/10), нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног И.Ћ. у захтеву за заштиту законитости истиче да се првостепена и другостепена пресуда заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на записнику о вештачењу УКП НКТЦ Београд. Ово из разлога јер је наведено вештачење обављено супротно одредбама члана 114. став 3. и члана 116. ЗКП, обзиром да је обављено у органу који је подносилац кривичне пријаве, иако у конкретном случају није било услова за то пошто није постојала опасност од одлагања, нити су то захтевале друге околности, а нема ни доказа да су стални судски вештачи за наведену област вештачења били спречени, а осим тога Д.С. која је обавила вештачење у оквиру државног органа није регистрована као вештак, иако је то било неопходно. Овим наводима браниоца

окривљеног се правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, записник о вештачењу МУП-а РС ДП УКП НКТИЦ Београд 03/4-7 број 234-2-15920/12 од 01.02.2013. године, тачније налаз и мишљење вештака Д.С. - дипл. хемичара, не представља незаконит доказ и на истоме се може заснивати пресуда, обзиром да је наведено вештачење извршено у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку који је био на снази у време вештачења („Службени лист СРЈ“ бр.70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр.58/04, 85/05 - др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 - др. закон, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), а које одредбе се односе на ову радњу доказивања, а пре свега у складу са одредбом члана 114. став 2. раније важећег ЗКП (сада важећи члан 114. став 4. ЗКП) којом је предвиђено да ако за одређену врсту вештачења постоји стручна установа или се вештачење може обавити у оквиру државног органа, таква вештачења, а нарочито сложенија, повераваће се, по правилу таквој установи, односно органу, а установа, односно орган одређује једног или више стручњака који ће извршити вештачење. Имајући у виду да не постоји законска обавеза поверавања вештачења најпре вештацима са списка сталних судских вештака, већ се вештачење може обавити и у оквиру државног органа, а једини услов је да је тај орган стручан за ту врсту вештачења, те имајући у виду да се члан 114. став 3. ЗКП (члан 114. став 4. раније важећег ЗКП), чију повреду у захтеву за заштиту законитости истиче бранилац окривљеног, односи на ситуацију поверавања вештачења физичком лицу, а не државном органу што је овде случај, те да предвиђа да предност у тој ситуацији приликом одређивања вештака имају стални судски вештаци, а да је одређивање других вештака могуће у случају опасности од одлагања, спречености сталних судских вештака или ако то захтевају друге околности, то су неосновани наводи браниоца окривљеног да је у конкретном случају неоправдано изостала примена члана 114. став 3. ЗКП (члан 114. став 4. раније важећег ЗКП). Наводи захтева да је вештачење обављено супротно одредбама члана 116. сада и раније важећег ЗКП, обзиром да је МУП РС у оквиру кога је обављено вештачење, уједно и подносилац кривичне пријаве – такође су неосновани, јер у конкретном случају овај државни орган, тиме, што је уједно и подносилац кривичне пријаве, није изгубио своју правну способност за обављање дужности вештачења. Ово тим пре што је вештачење наредбом одредио суд и поверио га НКТИЦ Београд, а на главном претресу 23.09.2013. године саслушана је и усмено вештак Д.С. и на налаз и мишљење, као ни стручност вештака, није било примедби одбране.

Поред тога, по налажењу овога суда неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се истиче да је неопходно да државни орган или стручњак који у оквиру државног органа обавља вештачење буду регистровани за обављање вештачења. Наиме, одредбом члана 10. став 1. Закона о судским вештацима („Службени гласник РС“ број 44 од 30.06.2010. године) је предвиђено да поред физичких и правних лица вештачење могу обављати и државни органи у

оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе (факултети, институти, заводи и слично), а одредбом става 2. истог члана је прописано да органи и установе из става 1. овог члана одређују једног или више стручњака одговарајуће специјалности који ће обављати вештачење или образују комисије састављене од научних или стручних радника који су код њих запослени. Имајући у виду цитиране одредбе члана 10. Закона о судским вештацима, те чињеницу да Д.С. дипл. хемичара као вештака није писаном наредбом одредио непосредно суд, већ је суд у смислу одредбе члана 114. став 2. раније важећег ЗКП (сада важећи члан 114. став 4. ЗКП) одредио НКТЦ Београд као државни орган стручан за вршење вештачења који је потом одредио Д.С. - дипл. хемичара као стручњака за давање налаза и мишљења, то је вештак Д.С. у конкретном случају поступала управо као вештак који је овлашћен од стране државног органа, а државни орган и стручњак који у оквиру државног органа обавља вештачење, сходно Закону о судским вештацима, не морају бити уписани у Регистар правних лица за обављање послова вештачења, односно у Регистар вештака.

Такође су неосновани и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се истиче да у конкретном случају нису испуњена објективна обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ које је окривљеном стављено на терет и за које је правоснажно осуђен, обзиром да се у чињеничном опису дела у изреци пресуде наводи да је окривљени „... неовлашћено држао ради даље продаје супстанце које су проглашене за опојну дрогу и то опојну дрогу Canabis која садржи психоактивну супстанцу ТХЦ (тетрахидроканабинол) у проценту већем од 0,3% и то: једну ПВЦ кесу у којој се налазила сасушена биљна материја Canabis која садржи психоативну супстанцу ТХЦ ...“, при чему ни један од закона и других прописа заснованих на закону не познаје опојну дрогу „Canabis“, сасушену биљну материју Canabis, нити психоактивну супстанцу ТХЦ, због чега је окривљеног било неопходно ослободити од оптужбе за дело које му је стављено на терет. Овим наводима браниоца окривљеног се правоснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које чине битна законска обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правоснажном пресудом, тако да у конкретном случају суд није учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости. Наиме, иако стоји чињеница да је у изреци првостепене пресуде приликом навођења назива опојне дроге уместо речи „канабис“ наведена реч „Canabis“, из других чињеница и околности наведених у изреци пресуде јасно произилази да се ради о опојној дроги биљке рода канабис која потиче од врсте и варијетета конопље која садржи више од 0,3 % ТХЦ, обзиром да уз ознаку ТХЦ стоји тетраhydroканабинол, а поред тога у образложењу првостепене пресуде на страни 10 последњи пасус и на страни 11 јасно и детаљно је наведено о којој опојној дроги се ради, дакле јасно и

недвосмислено произилази да је у питању биљка рода канабис и да садржи психоактивну компоненту ТХЦ, а која је проглашена за опојну дрогу по Закону о психоактивним контролисаним супстанцама („Службени гласник РС“ број 99/2010 од 27.12.2010. године) и Решењу о утврђивању опојних дрога и психотропних супстанци („Службени гласник РС“ број 24/2005 од 15.03.2005. године), који су били на снази у време извршења кривичног дела.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ћ. у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива у погледу назива супстанце која је нађена код окривљеног, те да је иста противречна разлозима датим у образложењу пресуде, односно да су дати разлози противречни, обзиром да суд у образложењу пресуде на страни 6 и то везано за увид у записник о вештачењу УКП НКТЦ Београд и саслушање вештака Д.С. наводи ТХЦЛ као скраћеницу за психоактивну компоненту пронађене биљне материје, док у изреци пресуде и надаље у образложењу исте наводи ТХЦ као скраћеницу за ту психоактивну компоненту. Овим наводима браниоца окривљеног се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Наводима захтева браниоца окривљеног којима се истиче да првостепени суд у поновљеном поступку није поступио по примедбама другостепеног суда, а на шта је дужан сходно члану 462. став 3. ЗКП, првостепена пресуда се побија због повреде одредбе члана 462. став 3. ЗКП. Наведене повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног, дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5) ЗКП, на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4.).

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацивати захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Имајући у виду да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости првостепену пресуду побија због повреда које нису таксативно набројане у члану 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда које не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ћ. у овом делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ћ. - адвоката Ј.Ч., Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.